

Sygnatura akt I C 657/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gryficach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Niemczyk

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Anna Trukan

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2017 r. w G.

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko W. B.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Ewa Niemczyk

Sygnatura akt I C 657/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) w W. wniosła pozew w postępowaniu upominawczym przeciwko W. B. o zapłatę kwoty 39.170,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że swoje roszczenie wywodzi z faktu korzystania przez pozwaną z nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa bez tytułu prawnego i bez zgody pozwanej. Powódka wskazała, że pozwana zajęła działkę nr (...), położoną w obrębie I., gmina R. i złożyła również na wymienioną działkę wnioski o płatność bezpośrednią za 2013 r. do (...). Powódka podała, iż pozwana działkę tę posiadała co najmniej do dnia 31 sierpnia 2013 roku. Najpóźniej w dniu 15 maja 2015 roku pozwana zajęła kolejne nieruchomości, tj. działki nr (...), położone w tym samym obrębie, również składając wnioski o płatność bezpośrednią za 2014 r. Wskazane działki pozwana posiadała do dnia 22 września 2014 roku. Powódka domagała się wynagrodzenia za korzystanie bez tytułu prawnego za okres: co do działki (...) od dnia 15.05.2014 roku do dnia 31.08.2014 roku w wysokości 2.381,70 zł, co do działki (...) od dnia 15.05.2014 roku do dnia 22.09.2014 roku w kwocie 14.909,72 zł i co do działki (...) od dnia 01.04.2013 r. do dnia 31.08.2013 roku w wysokości 21.897,00, ustalając wysokość tego wynagrodzenia w oparciu o wysokość czynszu wywoławczego. Pozwana mimo wezwań do zapłaty nie uregulowała dochodzonej niniejszym pozvem należności.

Sąd Rejonowy w Gryficach w dniu 12 października 2015 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądzając kwotę zgodnie z roszczeniem zawartym w pozwie.

Od niniejszego nakazu pozwana wniosła w terminie sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości i domagając się oddalenia powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko, pozwana wskazała, że zaprzecza, aby korzystała w całości z działek. Poza tym według pozwanej wartość czynszu została znacznie zawyżona. Pozwana podniosła również zarzut niewłaściwości

miejscowej sądu oraz potrącenia z uwagi na poniesione znaczne koszty utrzymania części nieruchomości objętej pozwem.

Powódka w odpowiedzi na sprzeciw podała, że korzystanie przez pozwaną z działek w zakresie wskazanym w pozwie, dowodzą dokumenty załączone do pozwu oraz wnioski skierowane przez pozwaną do (...). W związku z kwestionowaniem przez pozwaną wysokości wynagrodzenia, powódka podtrzymała złożony wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości zajętych przez pozwaną. Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu potrącenia, powódka przywołała art. 39b ust. 3 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, iż do roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie bez tytułu prawnego z nieruchomości Zasobu nie stosuje się przepisów art. 224-231 k.c., a co za tym idzie brak jest podstawy do żądania zwrotu nakładów.

Pozwana w piśmie z dnia 21 listopada 2016 roku zgłosiła zarzut przedawnienia roszczeń powódki z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. Według pozwanej wydała ona powódce rzecz w dniu 1 września 2014 roku, podczas gdy czynności zmierzające do dochodzenia roszczeń, które mogły przerwać bieg przedawnienia, dokonano w dniu 17 września 2015 roku. Pozwana wyjaśniła również, że czynności spisania protokołu zdawczo-odbiorczego z dnia 22 września 2014 roku była jedynie czynnością deklaratoryjną. Powódka wezwała pozwaną do wydania nieruchomości do dnia 31.08.2014 roku i z tego terminu pozwana się wywiązała. Pełnomocnik pozwanej cofnął zarzut niewłaściwości miejscowej oraz wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Strona powodowa w piśmie przygotowawczym z dnia 29.11.2016 roku podtrzymała powództwo, zaprzeczając, aby wydanie nieruchomości nastąpiło w innym dniu, aniżeli wskazanym w pozwie. Według powódki podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia jest bezskuteczny, albowiem przedawnienie nastąpić mogło z upływem roku od zwrotu rzeczy, a z protokołu zdawczo-odbiorczego wynika, iż ten termin nie upłynął. Podkreślone przez powódkę zostało, że zwrot rzeczy odbywa się w drodze działań podjętych przez obie strony, nakierowane ze strony posiadacza na wyzbycie się władania rzeczą, a ze strony właściciela na jej odebranie. Z ostrożności procesowej strona powodowa podniosła zarzut nadużycia prawa podmiotowego stosownie do art. 5 k.c., albowiem uczyniła sobie stałe źródło dochodu z procederu zajmowania samowolnie ziemi i składania wniosków o obciążenie za bezumowne użytkowanie. Zachowanie pozwanej nacechowane jest uporczywością, brakiem poszanowania prawa, w tym konstytucyjnie zagwarantowanego prawa własności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Działki numer (...) (przed podziałem), (...) i (...), położone w obrębie I., gmina R., wchodzą w skład(...) Skarbu Państwa.

(bezsporne, a nadto: odpis z księgi wieczystej k. 25-31)

Pozwana W. B. bez zgody powódki zajęła działkę numer (...) najpóźniej w kwietniu 2013 roku i złożyła wniosek do (...) o płatność bezpośrednią za 2013 rok. Działkę ta posiadała do końca sierpnia 2013 roku.

Z kolei w kwietniu 2014 roku zajęła działkę numer (...) oraz działkę numer (...). Również na te działki pozwana złożyła wnioski o płatność bezpośrednią.

(dowód: zeznania świadków G. B. k. 119-120, P. B. k. 121, P. H. k. 121-122, zeznania pozwanej k. 122)

Na zajęte przez pozwaną tereny składały się:

a) działki nr (...) w 2014 roku z: gruntów ornych klasy IVa – 18,1655 ha, gruntów ornych klasy IVb – 3,7754 ha, użytków zielonych klasy IV – 9,3980 ha, użytków zielonych klasy V – 24,9972 ha,

b) działka nr (...) w 2013 roku z: gruntów ornych klasy IVa – 18,2303 ha, gruntów ornych klasy IVb – 3,7816 ha, użytków zielonych klasy IV – 8,1220 ha, użytków zielonych klasy V – 24,8665 ha,

c) działka nr (...) z: gruntów ornycy klasy IVa – 8,3164 ha, użytków zielonych klasy IV – 3,7241 ha, użytków zielonych klasy V – 2,9776 ha.

(dowód: wykaz zmian gruntowych k. 33)

Pozwana na działkach siała łubin, zaś na użytkach zielonych kosila trawę. Prace wykonywana były przez synów pozwanej G. B. (2) i P. B. (2) oraz przez zatrudnionego pracownika P. H.. Prace polowe rozpoczęły się w kwietniu, a zbiór następował w sierpniu tego samego roku. Trawy zostały skoszone już w czerwcu. Po dokonaniu zbiorów nie prowadzono żadnych prac.

Ostatecznie pozwana zakończyła wszystkie prace na zajętych działkach w połowie sierpnia 2014 roku i wyjechała do pracy na terenie Niemiec.

W lipcu 2014 roku pozwana dostała wezwanie do wydania działek. Zwrot działek pozwana zleciła synowi G. B. (2).

(dowód: zeznania świadków G. B. k. 119-120, P. B. k. 121, P. H. k. 121-122, zeznania pozwanej k. 122, pismo k. 19, potwierdzenie odbioru k. 20)

Syn pozwanej G. B. (2) wielokrotnie udawał się do siedziby (...), Oddziału Terenowego w N., zgłaszając gotowość w zdaniu działek. Pracownicy ustalali termin, informowali syna pozwanej, iż muszą się udać na pola i sprawdzić, czy rzeczywiście zostały opuszczone. W dniu 22 września 2014 roku został sporządzony protokół zdawczo – odbiorczy. G. B. (2) zastrzegł, aby w protokole wpisano, iż pola zostały opuszczone 31 sierpnia 2014 roku. W każdym protokole został zamieszczony zapis, iż według oświadczenia przedstawiciela użytkownika grunty rolne zostały opuszczone 01. września 2014 roku.

(dowód: protokół k. 22,23, zeznania świadka G. B. k. 119-120)

Pozwana odwołała się od wskazanych w wezwaniu dat objęcia w posiadanie działek powódki oraz obszaru. Pismem z dnia 11 lutego 2015 roku zmieniono czasookres obciążenia i powierzchnię bezumownego użytkowania. W piśmie wskazano, iż Agencja pozyskała z (...) Oddziału (...) (...) informację o pobraniu przez pozwaną za 2014 rok dopłat obszarowych za działkę (...) (po podziale (...), (...) i (...)) o powierzchni 62,6732 ha, w związku z czym jest zobowiązana do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie od dnia 15.05.2014 roku do dnia 22.09.2014 roku w wysokości 14.909,72 zł.

Pozwana została obciążona również kwotą 21.879,03 zł za bezumowne korzystanie z działki (...) w okresie od dnia 01.04.2013 roku do dnia 31.08.2013 roku oraz kwotą 2.381,70 zł za bezumowne korzystanie z działki nr (...) w okresie od 15.05.2014 roku do dnia 31.08.2014 roku.

(dowód: pismo pozwanej k. 21 i 24, pismo powódki k. 41, k. 44, k. 47, dowód doręczenia k. 43, k. 46, k. 49)

Wysokość średniego czynszu dzierżawnego od gruntów wchodzących w skład zasobu (...) jest powiązana ze średnią ceną sprzedaży gruntów na danym terenie. Wskazana zasada stanowiła podstawę dla bazy danych wysokości czynszów wywoławczych dla powiatów województwa (...). Wysokość stawek wywoławczych czynszu dla pierwszego okręgu podatkowego powiatu (...) kształtowała się w zależności od klasy gruntu ornego albo użytków zielonych.

(wydruk czynszu dzierżawnego – bazy porównawczej k. 37-38, zasady dzierżawy k. zarządzenie Prezesa (...) k. 34-35, pismo k. 36, k. 39)

Sąd zważył co następuje:

Strona powodowa w niniejszej sprawie domagała się wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości stanowiących jej własność. W przedmiotowej sprawie bezsporny był fakt zajęcia przez pozwaną wymienionych przez powódkę działek nr (...). Poza sporem pozostało również to, iż w okresie bezumownego korzystania z przedmiotowych

nieruchomości, pozwana nie ponosiła na rzecz powódki jakichkolwiek opłat. Sporna natomiast okazała się kwestia wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie, a także daty zwrotu działek właścicielowi.

Powódka jako podstawę prawną swojego żądania wskazała przepis art. 39 b ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Zgodnie z art. 39 b. ust.1 powołanej ustawy osoba władająca nieruchomością wchodzącą w skład (...) bez tytułu prawnego jest zobowiązana do zapłaty na rzecz Agencji wynagrodzenia za korzystanie z tej nieruchomości w wysokości 5- krotności wywoławczej wysokości czynszu, który byłby należny od tej nieruchomości, gdyby była ona przedmiotem umowy dzierżawy po przeprowadzeniu przetargu. Stosownie do ustępu 2 art. 39b wysokość wynagrodzenia ustala się na dzień, w którym Agencja zażądała zwrotu nieruchomości. W myśl art. 39 b ust. 3 tej ustawy do roszczenia o wynagrodzenia za korzystanie bez tytułu prawnego z nieruchomości Zasobu nie stosuje się przepisów art. 224- 231 Kodeksu cywilnego, z wyłączeniem art. 229.

Art. 229 § 1 k.c. stanowi, że roszczenia właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości, jak również roszczenia o naprawienie szkody z powodu pogorszenia rzeczy przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. To samo dotyczy roszczeń samoistnego posiadacza przeciwko właścicielowi o zwrot nakładów na rzecz.

Pozwana W. B. podniosła w przedmiotowej sprawie zarzut przedawnienia. Pozwana podnosząc ten zarzut, wniosła o przesłuchanie świadków P. B. (2), P. H. i G. B. (2) na okoliczność zakresu użytkowania przez pozwaną z nieruchomości należących do powódki, terminu ich opuszczenia, wizyt u powódki G. B. (2) w celu podpisania protokołu zdawczo-odbiorczego przed dniem 22 września 2014 roku. Według powódki świadkowie wskazani przez pozwaną mieliby zeznawać ponad osnowę dokumentu, a przeprowadzenie tych dowodów spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż zarzut przedawnienia nie może być potraktowany jako spóźniony w rozumieniu procesowym (sprekludowany), ponieważ jest to zarzut prawa materialnego. Na gruncie kodeksu postępowania cywilnego w ogóle przyjmuje się, że zarzut prekluzji dotyczyć może jedynie twierdzeń faktycznych, nie zaś twierdzeń dotyczących prawnego znaczenia faktów, już wcześniej powołanych lub wynikających z materiału dowodowego zebranego w sprawie (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZP 26/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 63 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 lipca 2000 r., I KKN 290/00, nie publ., z dnia 10 września 2004 r., I PK 592/03, OSNP 2005, nr 14, poz. 202, z dnia 12 maja 2005 r., V CK 556/04, OSP 2007, nr 2, poz. 15, z dnia 26 stycznia 2006 r., II CK 374/05, Biul. SN 2006, nr 5, poz. 12, z dnia 11 stycznia 2008 r., V CSK 283/06, nie publ. i z dnia 12 grudnia 2008 r., II CNP 82/08, nie publ.). Takim zarzutem jest zarzut przedawnienia, który opiera się na określonym stanie faktycznym i jest z nim związany. Może być zatem zgłoszony w każdym stanie sprawy, aż do jej prawomocnego zakończenia. W związku ze zgłoszonym przez pełnomocnika pozwanej zarzutem przedawnienia, Sąd dopuścił wnioski dowodowe na ustalenie okoliczności związanych z podniesionym zarzutem, nie uznając ich za spóźnione. Ze wskazanej tezy dowodowej nie wynikało, by zeznania wskazanych osób miały być ponad osnowę dokumenty. Powołani oni bowiem zostali na okoliczność ustalenia daty faktycznego opuszczenia przez pozwaną przedmiotowych działek, o czym również była mowa w protokołach zdawczo-odbiorczych.

Nie było sporu co do tego, że pozwana była w posiadaniu działki numer (...) w okresie do dnia 31 sierpnia 2013 roku. Co do roszczenia o zapłatę wynagrodzenia zgłoszony zarzut przedawnienia niewątpliwie należało uznać za zasadny, albowiem od dnia 31 sierpnia 2013 roku do dnia wniesienia pozwu upłynął okres ponad dwóch lat.

Odnosnie działki numer (...) powódka wskazała, iż pozwana korzystała z nich w okresie: z działki (...) od dnia 15 maja 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku, zaś z działki nr (...) w okresie od dnia 15 maja 2014 roku do dnia 22 września 2014 roku. Pozwana twierdziła natomiast, iż wszystkie wymienione działki zdała najpóźniej w dniu 31 sierpnia 2014 roku, a w rzeczywistości po dokonaniu zbiorów w połowie sierpnia 2014 roku, zostały przez nią opuszczone.

Powódka na potwierdzenie swojego stanowiska przedstawiła protokoły zdawczo – odbiorcze, natomiast pozwana powołała dowód z przesłuchania świadków.

Przesłuchani świadkowie G. B. (2), P. B. (2) i P. H. potwierdzili, iż pozwana opuściła wymienione w pozwie działki w połowie sierpnia 2014 roku. Nadto świadek G. B. (2) zeznał, że po tym terminie próbował zdać działki, udając się do (...) w N. i domagając się sporządzenia protokołu. Z jego zeznań wynika, iż to z braku czasu i wykonywania w tym czasie innych obowiązków przez pracowników, protokół nie został sporządzony do dnia 31 sierpnia 2014 roku. Z uwagi jednak na fakt, iż wielokrotnie wyrażał gotowość do zdania działek, został zamieszczony w protokołach zapis o opuszczeniu gruntów już 1 września 2014 roku. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, są one spójne, logiczne i korespondują z zebraniem materiałem dowodowym, w tym również z zeznaniami pozwanej. Poza tym powódka nie wyjaśniła z jakich względów taki zapis znalazł się w protokole zdawczo-odbiorczym. Należy również zaznaczyć, że powódka uwzględniła uwagi zgłoszone przez pozwaną jeszcze przed wytoczeniem powództwa i skorygowała datę zajmowania przez pozwaną działki numer (...), zgadzając się, że wydanie nastąpiło w dniu 31 sierpnia 2014 roku. Z zeznań świadków wynika, iż wszystkie działki zostały opuszczone w tym samym czasie. Powódka nie wykazała dlaczego do działki numer (...) uznała twierdzenia pozwanej za uzasadnione, zaś do działki nr (...) nie, pomimo, że protokoły zdawczo-odbiorcze sporządzono w tym samym dniu i w jednakowym brzmieniu.

W ocenie Sądu okoliczności opuszczenia działek przez pozwaną do dnia 1 września 2014 roku zostały wykazane w toku postępowania zarówno zeznaniami świadków, jak też dokumentami w postaci zapisów w protokole i pisma powódki (k. 47).

Pozwana stała na stanowisku, że z dniem zaprzestania przez nią działalności nastąpił zwrot rzeczy w rozumieniu art. 229 k.c. Dalej pozwana twierdziła, że fakt pozostawienia przez pozwaną gruntów rolnych w dyspozycji powódki rozpoczyna bieg okresu przedawnienia roszczenia, zaś data pozwu wskazuje, iż upłynął już roczny okres przedawnienia.

Powódka natomiast twierdziła, że nie ma podstaw aby przyjąć, iż okres użytkowania gruntów rolnych przez pozwaną upłynął z dniem 31 sierpnia 2014 r.

W orzecznictwie wskazuje się, że „zwrot rzeczy” polega na odzyskaniu nad nią faktycznego władztwa przez właściciela” (wyrok SN z 13.11.1997 r. w sprawie I CKN 323/97), jak również, że „określenie «zwrot rzeczy» należy rozumieć nie tylko jako wydanie rzeczy przez posiadacza właścicielowi, ale jako odzyskanie przez właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą w każdy inny sposób (uchwała SN z 22.07.2005 r. w sprawie III CZP 47/05), a także, iż pojęcie „zwrotu rzeczy” rozumiane jest bardzo szeroko i obejmuje każdy sposób odzyskania przez właściciela posiadania i władztwa nad rzeczą, jednak to szerokie rozumienie odnosi się tylko do sposobu ponownego objęcia rzeczy w posiadanie przez właściciela, a nie do samego faktu odzyskania przez niego władztwa nad rzeczą (wyrok SN z 23.01.2007 r. w sprawie III CSK 278/06 i powołane w nim orzecznictwo). Wskazywane również są poglądy, że „zwrot rzeczy” wymaga po stronie posiadacza świadomości oddania rzeczy właścicielowi a po stronie właściciela objęcia władztwa nad rzeczą (por. wyrok SN z 19.12.2006 r. w sprawie V CSK 324/06; wyrok SN z 28.03.2014 r. w sprawie III CZP 18/13). Pomimo różnorodności poglądów punktem zgodnym tych stanowisk jest to, że musi nastąpić po stronie posiadacza wyzbycie się posiadania (władztwa), zaś po stronie właściciela objęcie tego władztwa (por. uchwała SN z 26.04.2002 r. w sprawie III CZP 21/02). Z powyższego wynika, że w orzecznictwie nie ma jednolitego poglądu w omawianym temacie. Należy przy tym zauważyć, że funkcją terminu przedawnienia uregulowanego w art. 229 k.c. jest ochrona zarówno posiadacza jak i właściciela, chroniąc z jednej strony posiadacza przed długotrwałym stanem niepewności prawnej, a z drugiej strony właściciela, aby miał odpowiedni czas na ewentualne podjęcie kroków zmierzających do zaspokojenia roszczeń z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości bez tytułu prawnego. Taka funkcja komentowanej regulacji koreluje z zasadą równości stron stosunków cywilnoprawnych. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 7 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. I ACa 1067/15, zgodnie z którym „zwrot rzeczy” w rozumieniu art. 229 k.c. wiąże się z momentem, w którym (...) uzyskała wiedzę o fakcie wyzbycia się przez władającego władania nad nieruchomością, mimo braku formalnego protokołu odbioru nieruchomości. W świetle powyższego zwrot rzeczy w rozumieniu art.

229 k.c. należy utożsamiać z przesłankami wyzbycia się władztwa nad rzeczą przez władającego, odzyskania władztwa przez właściciela i powzięcia przez właściciela wiedzy (bez względu na źródło) o fakcie wyzbycia się przez władającego władania nieruchomością.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należało, że pozwana wykazała, że upłynął termin przedawnienia roszczenia powódki. Pozwana nie korzystała z tych nieruchomości po dacie 31 sierpnia 2014 roku. Jak wynika z zeznań świadka G. B. (2), to strona powodowa zwlekała z podpisaniem protokołu zdawczo-odbiorczego, a poza tym powódka jeszcze przez ponad rok czasu zwlekała z wytoczeniem powództwa, które do Sądu zostało złożone dopiero w dniu 17 września 2015 roku (koperta k. 63). Sąd nie widzi uzasadnienia, dla którego skuteczność zwrotu posiadania nieruchomości uzależniona miałaby być od sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego, czy odebrania nieruchomości, a nie wydania przez pozwaną. Z tych przyczyny wobec poczynionych ustaleń za datę zwrotu stronie powodowej posiadania zajętych gruntów uznać należało najpóźniej datę 31 sierpnia 2014 r. w odniesieniu do działki (...) I., a zarzut przedawnienia za skuteczny. Zdaniem Sądu orzekającego pod pojęciem „zwrotu rzeczy”, o jakim mowa w przepisie art. 229 § 1 zd. 1 k.c., rozumie się likwidację stanu niezgodnego z prawem, czyli stanu władania cudzym gruntem bez tytułu prawnego. Zwrotem rzeczy jest więc każda sytuacja faktyczna i prawna, która likwiduje stan bezprawności. Formami odzyskania przez właściciela posiadania rzeczy jest więc również dobrowolne zaprzestanie naruszania prawa własności przez posiadacza i oddanie rzeczy - jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Nie można oczekiwać, że przez pojęcie to będzie uważana wyłącznie sytuacja kiedy dojdzie niejako do porozumienia pomiędzy posiadaczem w właścicielem co do przekazania posiadania.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na zasądzone od powódki na rzecz pozwanej koszty składa się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400,00 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

SSR Ewa Niemczyk